

DAGMAR & MARGOT HOLTMAN

DAS DROOG

en de zaak van Zusje Pinguïn

Lannoo

1774
526211

ALLOIES HIGH PROTEIN

BEESTEN IN BUITENGEWONE SITUATIES

BIBS

DETECTIVE
Das Droog

4573810X

‘Das, opnemen. We hebben
een nieuwe zaak voor je.’

‘...’

‘Das! Neem op! Je moet aan het werk!’

‘...’

‘DAS!’

‘...’

‘Geef hier dat ding, rat.’

‘Das! Medusa hier, je baas. Luister, ik heb een
nieuwe zaak. Een vermissing in Nieuw-Zeeland.
Ze zijn al naar je onderweg. Dus schiet op!’

KLOP!

KLOP!

KLOP!

Wakker worden!

Das Droog ligt nog te slapen als iemand hard op het luik van haar onderzeeboot klopt. Ze opent een oog. Door het grote raam ziet ze dat de zon schijnt. ‘Het is nog middag’, bromt ze. Das trekt de blauwe kriebeldecken met vlekken weer over haar kop. Nee hoor, ze gaat niet opendoen.

Das is een nachtdier. Dus ze slaapt overdag.

Er wordt weer geklopt, dit keer harder. Das trekt de deken van haar kop. ‘We zijn geslóten!’ roept ze. Het kloppen wordt bonzen.

‘Ga weg!’ Het bonzen wordt beuken.

‘Alle dassen op een stokje’, schreeuwt Das. Ze springt uit haar hangmat en klimt woest de trap op. Boven aan de trap trekt ze aan een touw. **BAM!** De klep van het luik klapt open. Ze kijkt omhoog.

Das had verwacht dat een beest dat zo hard op het luik bonst, wel enorm moest zijn. Zoals een ijsbeer. Of een olifant. Of een walvis.

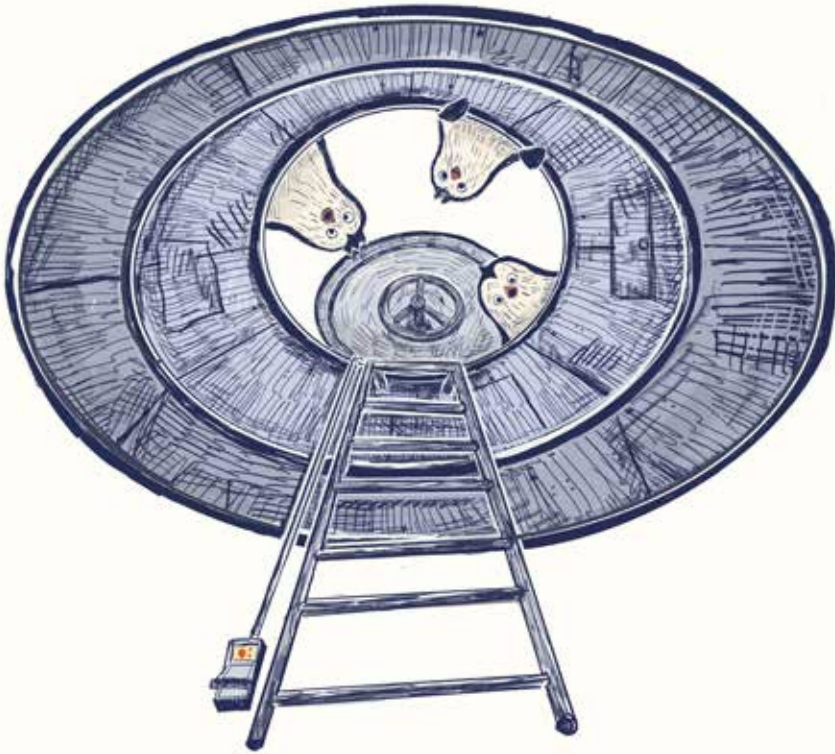
Maar in plaats daarvan ziet ze zes oogjes van drie kleine pinguïns door het gat van het luik naar beneden staren.

De meest linkse vraagt: ‘Das?’

De andere twee beginnen ook: ‘Das? Das? Das? Das?’

‘Ja,’ snauwt Das, ‘ik ben Das, ja. En het is veel te vroeg. Opkrassen!’

Maar de pinguïns luisteren niet. In plaats daarvan blijven ze roepen: ‘Das! Das! Das! Das!’

En steeds harder. **‘DAS! DAS! DAS!’**

En voor Das wat kan zeggen, springen de pinguïns in het gat van het luik en stuiteren ze een voor een de trap af, boem boem boem boem boem, naar beneden.

BAM! doet de klep weer.

Das zucht en laat zich van de trap glijden. Ze kan nu toch niet meer slapen.

Beneden drukt ze een knop in. Daardoor floept alle elektriciteit in de onderzeeboot aan. Ook de koffiemachine begint te pruttelen. En vanuit de motor klinkt geratel. Ze krabt aan de kale plek in haar hals en trekt haar speurdersjas aan. De kraag slaat ze

omhoog en de identiteitskaart die erop gespeld zit, hangt ze recht. Op de kaart staan de letters BIBS.

De drie pinguïns rennen ondertussen heen en weer. ‘We zijn bij Das!’ roept de kleinste pinguïn uitgelaten. ‘Das! Das! Das!’ roepen de andere twee.

Das pakt haar oude bureaustoel, gaat zitten en roept dan heel hard: **‘Snavels dicht!’**

Ineens is het stil.

‘Jij daar’, blaft Das tegen de grootste pinguïn. ‘Geef me mijn koffie.’ De pinguïn pakt de glazen koffiekan van het koffiezetapparaat, schenkt de rode beker vol en schuifelt ermee naar Das. De pinguïns gaan zitten, op het vieze vloerkleed.

Das neemt een slok van de hete koffie, krabt aan haar buik en zegt dan: ‘Zo, voor de draad ermee. Wie zijn jullie en wat komen jullie doen?’

De kleinste pinguïn schraapt zijn keel. ‘Ik ben Ping Wan. Dit zijn mijn broers Ping Toe en Ping Trie.’

Das kreunt. Wat zijn dat voor rare namen?

‘Je moet ons helpen,’ zegt Ping Wan, ‘Zusje is verdwenen!’ De andere twee pinguïns knikken.

‘Verdwenen’, zegt de middelste pinguïn, Ping Toe.

‘Juist’, zegt Das. ‘Hoe heet jullie zusje? Ping Foor zeker?’

De pinguïns kijken haar verbaasd aan. ‘Nee,’ zegt Ping Wan, ‘zij heet gewoon Zusje. Hoezo?’

Das rolt met haar ogen. ‘O... ké.’ Ze trekt haar notitieblok uit haar jaszak. ‘Vertel me alles. Waar is ze voor het laatst gezien? Hoelang is ze al weg? Zijn er nog bijzonderheden?’

Ping Wan snuit zijn snavel in zijn vleugel en begint te vertellen.

‘We waren aan het spelen op de kade. Toen zagen we een enorm schip dat daar voor anker lag. Aan boord hing een heel groot net, vol met vissen.’

‘Stop’, zegt Das. ‘Waar is “daar”? Waar is die kade? Waar lag dat schip?’ Ze stopt haar potlood in haar mond, alsof het een lolly is.

‘Wij wonen in het allersuidelijkste puntje van Afrika’, zegt Ping Toe. ‘In de haven van Raapgat.’

‘Je bedoelt Kaapstad’, zegt Ping Wan.

‘O ja’, zegt zijn broer. ‘Dat vergeet ik steeds.’

Ping Wan neemt het woord weer. ‘Een enorm schip dus, met een heel erg groot net, vol met vissen. Dus ik zei: “Jongens! Gratis eten! Wie het laatst aan boord is, is een zeester!”’

‘Hmm, hmm’, humt Das, en ze schrijft op wat Ping Wan vertelt.

‘En dat deden we. We sprongen in het water en klommen via een van de touwen omhoog. We doken zo hup, vanaf de reling, dat grote net met vissen in. We zaten lekker van de vis te eten, maar toen begon dat schip ineens te brommen en te toeteren. “Snel,” zeiden we tegen elkaar, “van het schip af!” We sprongen in het water en zagen toen hoe het schip langzaam wegvoer uit de haven. En toen,’ Ping Wans ogen worden een beetje nattig, ‘toen ontdekten we dat Zusje niet met ons mee gesprongen was.’

Hij snottert in zijn snavel. ‘Het is allemaal mijn schuld. Ik had moeten checken of Zusje met ons meekwam. Want Zusje heeft altijd honger. En als ze zit te eten, hoort ze niks meer.’ Hij staart naar zijn zwemvliezen.

‘Ik had haar uit dat net met visjes moeten trekken en mee moeten sleuren. Nu zit ze nog steeds op dat schip. Helemaal alleen.’

Nu beginnen de pinguïns alle drie te huilen. ‘Alle ratten nog aan toe’, zegt Das, en ze peutert met het potlood in haar neus. ‘Ben je net wakker, krijg je dit.’ Ze steekt het potlood in haar kop koffie, roert en neemt dan een slok. ‘Ga door. Wat weten jullie van dat schip? Waar ging het heen?’

Met een dikke keel van de tranen vertelt Ping Wan dat het schip heel erg groot was en dat er allemaal grote ijzeren blokken op het dek stonden. ‘We weten niet waar het heen ging. Maar Ping Toe heeft dit meegenomen. Het is het enige spoor dat we hebben.’

Ping Toe laat een papiertje zien, waarop een oranje vrucht getekend staat. Er staan ook allemaal gekke tekens op het papier. ‘Dit plakte aan mijn buik’, zegt hij, en hij slaat met zijn vleugel op zijn ronde, witte buik.

‘... gekke tekens, oranje vrucht’, noteert Das op haar notitieblok. Het puntje van haar tong hangt uit haar mond. Ze legt de pen neer en kijkt de verdrietige pinguïns aan. ‘En toen hebben jullie de vermissing gemeld. En nu zijn jullie hier.’

‘Ja.’

‘En hiervoor maken jullie me wakker, midden op de dag.’ Er rolt een traan over de wang van Ping Trie, de grootste pinguïn. Das komt overeind en tikt met haar klauw op de kaart die op haar jas zit.

‘Weten jullie waar BIBS voor staat?’

‘Bowlen Is Best Saai?’ zegt Ping Wan.

Das slaat haar voorpoten over elkaar. ‘Nee’, zegt ze kort.

‘Bijten In Beren Schoenen?’ zegt Ping Toe en de andere twee pinguïns beginnen te giechelen.

‘Zeg, waarvoor zijn jullie hier?’ zegt Das met een harde stem.

‘Boze Inktvis Billen Stinken?’ De drie pinguïns gieren het uit.

Das pakt de drie pinguïns bij hun nekvel en zet ze weer rechtop op het tapijt. ‘Zeg, zullen we dat zusje van jullie dan maar laten zitten?’ roept ze. ‘Op dat enorme mensenschip? Prima, hoor! Dan duik ik mijn nest weer in.’

De pinguïns schudden haastig van nee. ‘Sorry, Das, sorry, sorry.’

Das kijkt boos op ze neer, maar verandert dan van snoetuitdrukking. ‘BIBS staat voor Beesten In Buitengewone Situaties’, zegt ze met een luide stem, alsof ze een enorme zaal toespreekt. Ze kijkt de groep pinguïns rond en wijst naar zichzelf. ‘Ik help dieren waar iets bijzonders mee aan de klauw is. Dat heb ik beloofd toen ik begon als detective. Jullie zusje is zomaar opeens pats-boem verdwenen, en jullie weten niet waar ze gebleven is. Dat is dus een duidelijk geval van een BIBS, een Beest In een Buitengewone Situatie. Of niet soms?’

De pinguïns knikken snel.

Ze steekt haar hand in haar jaszak en haalt er een slakje uit, dat ze in haar bek steekt.

Met volle mond gaat ze verder: ‘Dus ik gwa juwwie hewpen. Daaw bwen ik vwoor.’

De pinguïns kijken haar glazig aan.

Das spuugt het slakkenhuisje uit en roept: ‘Helpen, dus! Ik ga jullie helpen. Hebben jullie zeesnot in jullie oren?’

Bij het woord ‘helpen’ springen de pinguïns op. ‘**Jaaaaaaa!**’ juichen ze. ‘**Helpen! Helpen! Helpen! Das gaat helpen!**’ Met z’n drieën beginnen ze in een kringetje te dansen, steeds wilder, steeds woester, net zolang tot Ping Toe omkukelt, waarbij hij de anderen meeneemt in zijn val. Als kegels op een bowlingbaan.

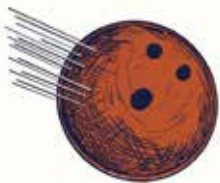
Das klappt in haar poten. ‘**Strike! Eh, stilte!**’ Ze pakt de pinguïns bij hun nek en zet ze rechtop. ‘We moeten de oceaan op. Dat schip achterna. Dus hup, hup, aan de bak, stelletje schele makrelen! Anders halen we het nooit.’

Nadat ze dat gezegd heeft, laat ze een keiharde boer.

De stuurman van Das Boot

De pinguïns hebben alle tandwielen van de onderzeeboot gesmeerd met dikke smeerolie. De motor is bijgevuld met benzine uit roestige jerrycans. En Ping Trie is de ramen aan het lappen. Vanuit haar hangmat geeft Das instructies: ‘Nee, hard trekken aan die motordeur. Die klemt, dat zeg ik toch?’ De keukenkasten zitten vol met pakken koffie en zakken met ZlakjeZ, de favoriete slakkensnack van Das. De onderzeeboot is bijna gereed. Maar Das Droog kan nog niet vertrekken, want er ontbreekt nog iets. Of liever gezegd: er ontbreekt nog iemand.

Das hijst zichzelf naar buiten en klautert via de ketting waar het anker aan vastzit naar beneden. Rondom

de onderzeeboot zit een rand met schelpen en waterplanten die aan elkaar vastgeplakt zitten.

Das trekt een van de schelpen los. ‘Lee, zit je hieronder?’ Er zit niemand. Das gooit de schelp in het water. Plons. Onder de volgende schelp zit ook niemand.

Onder de derde schelp ziet Das wat bewegen.
‘Lee?’

Er komt een puntig pootje tevoorschijn. ‘Ja?’ klinkt het.

‘Lee, daar ben je! Kom mee, ik heb je nodig.’

Vanonder de schelp kruipt Lee tevoorschijn. Het is een beestje met scharen als handen en ogen op steeltjes. ‘Je hebt me nodig, zeg je?’

‘Klopt. We hebben een zaak!’

‘O ja’, zegt het beestje dat Lee heet. ‘Maar ik ben nog maar net begonnen.’

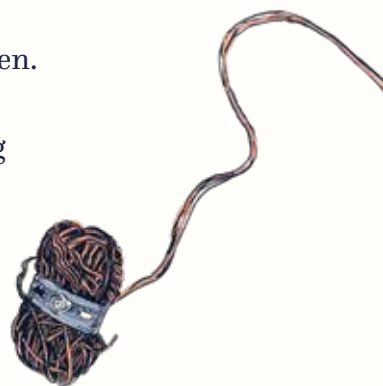
Lee houdt een breiwerkje omhoog, met allemaal verschillende kleuren wol. ‘Ik ben wantjes aan het breien. Kan het ook morgen?’

Das gromt. ‘Dat kan niet, Lee. Ik ben de hele middag bezig geweest om Das Boot startklaar te maken. We moeten nu weg.’

‘Ja, maar jij zei dat ik je niet meer mag knijpen met mijn scharen.’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’ vraagt Das.

‘Daarom brei ik die wantjes. Zodat ik je niet meer per ongeluk kan knijpen.’

Das zucht en slaat haar poten over elkaar heen. ‘We hebben een zaak! Je wilt toch privédetective worden, Lee?’

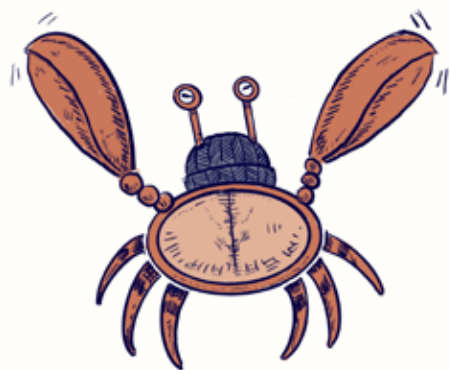
Lee knikt.

‘Daarvoor ben je toch bij mij in opleiding? Of niet soms?’

‘Vorige week hadden we ook al een zaak’, sputtert Lee. ‘Dat was de zaak van de Rommelige Onderzeeboot, die ik helemaal in mijn eentje moest opruimen. Als,’ hij steekt zijn scharen in de lucht en knijpt ze open en dicht, “onderdeel van mijn opleiding”’

‘Dat klopt, Lee. En dat was ook belangrijk. Maar dit is belangrijker, want dit is een zaak van Leven of Dood. Er is een dier vermist. Spoorloos verdwenen.’

‘Maar mijn wantjes dan?’

‘Die brei je maar aan boord’, zegt Das. ‘We nemen drie pinguïns mee. Die kunnen af en toe het stuurwiel van je overnemen als je wilt breien.’ Ze knipoogt. ‘Drie pinguïns, waar jij lekker de baas over mag gaan spelen.’

‘Vooruit dan maar’, zegt Lee zuinig.

Das plukt Lee van de schelpen af en neemt hem, hup, mee Das Boot in.

De drie pinguïns kijken nieuwsgierig op als Das de boot binnenkomt met Lee.

‘Pinguïns, dit is Lee. Lee, dit zijn de pinguïns.’

Lee maakt een buiging. ‘Aangenaam’, piept hij.

‘Lee is een wolhandkrab. We kennen elkaar al jaren’, gaat Das verder. ‘En zijn scharen ken ik ook al jaren.’ Ze wrijft over de kale plek in haar hals.

‘Is Lee ook een detective?’ vraagt Ping Wan.

‘Nee,’ zegt Das, ‘nog niet. Lee is de stuurman.’

‘Vaar jij dan niet zelf?’

Das en Lee kijken elkaar aan. Lee wil iets zeggen, maar Das is hem voor. ‘Lee moet nog leren hoe hij detective wordt. Daar hoort bij dat hij ook de onderzeeboot moet besturen.’

‘Maar...’ begint Ping Wan, maar Das heeft zich al omgedraaid.

‘Komt er nog wat van, Lee? Start Das Boot op.’

‘Start de dassenboot!’ roept Ping Trie uitgelaten.

‘Het is niet “de dassenboot”, flipflap! Het is “Das Boot”. En nu aan de kant.’ Ze pakt een buis vast die uit het plafond komt en trekt hem met beide klauwen naar beneden. ‘Want wij moeten als de bliksem op pad! Het schip achterna. En Zusje vinden!’

‘Waar is dat schip, Das?’ vraagt Lee. ‘Dat we achterna moeten varen?’

‘Goeie vraag, Lee’, zegt Das, en ze krabt aan haar kin. ‘Eén ding is zeker. Het is niet in Kaapstad. Want daar is het schip vandaan gevaren.’

‘Hebben jullie enig idee waar het schip naartoe is gegaan?’ vraagt Lee aan de pinguïns. De pinguïns schudden hun koppen.

‘Misschien staat het op dat ene briefje’, zegt Ping Toe.

‘Briefje?’ zegt Lee. ‘Welk briefje?’

‘Aha’, zegt Das, en ze trekt een bruine map tevoorschijn. ‘Hier is het dossier, Lee. Daar vind je het briefje met de oranje vrucht dat de pinguïns hebben meegenomen van het schip.’

Lee pakt het briefje en houdt het tegen het licht. ‘Dit is mensentaal’, zegt Lee. Hij draait het briefje een kwartslag. ‘*Import*, staat er.’

‘Waar ligt dat?’

‘Wacht even, Das. Er staat nog iets. *Wellington, Nieuw-Zeeland*.’

Lee trippelt naar de boordcomputer van Das Boot. ‘Kun jij hier op de kaart opzoeken waar dat ligt, Das?’

Das rolt haar stoel naar de boordcomputer. Het is een grote wand met allemaal schermen, knoppen en lampen. Ze drukt op een paar knoppen.

Dit boek kwam tot stand met steun van Stichting Amarte Fonds.

amarte
fonds

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025

ISBN 978 90 209 7975 6 | D/2025/45/205 | NUR 282, 287

Tekst: Dagmar Holtman

Concept en illustraties: Margot Holtman

Vormgeving: Studio Lannoo (Mieke Verloigne)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

